

vi kunne faae en Lønningſlov, hvorved det hele Forhold kan finde ſin Ordning. Jeg er ganſke enig deri, at naar Regjeringen, efterat Forsøget er gjort, efter kortere eller længere Tid kommer med Lønningſlove, og det ikke er muligt for Regjeringen og Rigsdagen at blive enige, vender Forholdet, ſom det nu er, tilbage, det maae vi erkjenne med den ærede Underriksminister, men vi maae gjøre dette Forsøg fuldstændigt, ſaaledes ſom det her fremtræder, og fortsætte det, indtil Lønningſloven er fremkommen og dens Skjæbne afgjort. Saaledes troer jeg, at Sagen ſtaaer, og jeg ſkal ikke have mindſte Betænkelighed ved at ſtemme for Landſtthingets Forſlag, uden at jeg dermed vil underſkrive Nogetſomhelſt af det, der af Forſlagsſtillerne i Landſtthinget er hitted med Henſyn til Opfattelſen af Regjeringens Forklaring derom; det er ikke Motivering, hvorpaa det kommer an, men det er ſelve Sagen. — Med Henſyn til Spørgsmaalet om Roms-Sønderland, da har det unægtelig ſaaet en temmelig ſtorartet Behandling her; det var under Finantslovens tredie Behandling et ſtærkt udmættat Punkt, det vender nu tilbage fra Landſtthinget og ſkal nu atter undergaae en Behandling her. Jeg forſtaaer virkelig ikke, hvorfor Udvalget har villet ſætte dette Stempel paa denne Sag og forhindre en Udſkiſtning, hvor de Vedkommende have Ret dertil. Kan Fleertallet her i Forſamlingen, fordi det ikke synes om Loven, afgjøre, om det er urigtigt, at en Mand med Loven i ſin Haand benytter ſin Ret, og Landvæſenscommiſſionen, og Underriksministeriet opretholde Loven? Det gaaer dog virkelig ikke an paa denne Maade at ſtemple Lovens Opretholdelſe og Lovens Anvendelſe af den enkelte Mand ſom Noget, vi finde mindre rigtigt, og lade den gaae med Charakteren af denne Straffedom ud i Verden. Lad os enten give diſſe 600 Rd. eller ikke give dem, men lad os afholde os fra enhver Dom om en Sag, til hvis Bedømmelſe vi paa ingen Maade have havt fyldeſgjørende Materiale.

Iſcherning: Jeg kunde beſvare den ſidſte Uttving meget ſimpelt ved at ſige: Det vilde dog være forunderligt, om jeg, naar en Mand paatvinger ſig at ſkære mit Brænde, og

jeg ſagde til ham, jeg betaler Dig ikke Noget derfor, alligevel ſkulde betale ham, medens jeg derimod ikke ſkulde betale den for at ſkære Brændet, ſom jeg tvinger dertil. Det er en ganſke ſimpel Ting, at de, ſom ønske Udſkiſtningen, maae vide, hvorfor de ønske den, de maae anſee den for at være til deres Fordeel, og der er alſaa ingen Grund til at give dem nogen Underſtøttelſe dertil, medens man derimod kan give dem, ſom ikke ønske Udſkiſtningen, naar de erkjendes for at være fattige, en Underſtøttelſe; thi de lide dobbelt. Sagen er alſaa meget ſimpel. Iøvrigt maa jeg bemærke, at med Henſyn til Spørgsmaalet om, hvem der har været for, og hvem der har været imod Udſkiſtningen, da er der iblandt Gaardmændene eller de ſtorre Beſiddere omtrent lige Mange for og lige Mange imod Udſkiſtningen, og blandt Huusmændene er, om jeg hufter ret, omtrent $\frac{2}{3}$ imod og $\frac{1}{3}$ for Udſkiſtningen, og Fattigdommen er ligelyst paa begge Sider. Jeg ſkal ikke videre beſkjæftige mig med Roms-Sagen, ſkjøndt jeg er overbeviſt om, at man nu nærmest maatte komme til at nægte de 600 Rd. — Førend jeg gaaer ind paa den vigtigere Deel af Sagen, der nu har ſaaet ſtorre og ſtorre Dimensioner for hver Gang, en Minister har talt, idet den ene Minister har gjort det meget uklart, hvor vi ſkulde komme hen, og den anden har gjort det ſaa klart, hvad vi ſkulde komme fra, at det nok fortjener en yderligere Overveielſe — førend jeg gaaer ind paa denne Deel af Sagen, ſkal jeg holde mig til det Endringsforſlag, ſom den ærede Minister har ſtillet om de 10,000 Rd. til Bernbanunderſøgelſer, og ſpørge den ærede Minister, hvormange Miil han har tænkt ſig, der ſkulde underſøges, og hvilken Art Underſøgelſe han har tænkt ſig, der ſkulde foregaae. Maaſkee kunde jeg ogſaa føie til, hvor han har tænkt ſig, at Underſøgelſen ſkulde ſtee. Det ſidſte Spørgsmaal kan jeg maaſtee ſelv beſvare mig, men med Henſyn til det forſte Spørgsmaal ſkulde det være mig kjær, om den ærede Minister med nogenlunde Sikkerhed kunde ſige mig, hvormeget han har tænkt ſig udgivet pr. Miil, og hvormange Miil han alſaa har tænkt ſig at lade underſøge. — Jeg troer, at den ærede Underriksminister nu har gjort det klart,